lamit. Lássuk, mit tud ez az üveg! Remélem újra megnöveszt, mert szavamra mondom, meguntam már, hogy ilyen kicsi vagyok!

Valóban az történt, még pedig hamarabb, mint ahogy Alisz szerette volna. Alig itta meg félig, ami az üvegben volt, máris érezte, hogy feje a mennyezethez szorúlt. Gyorsan le kellett hajolnia, hogy a nyaka ki ne törjön. Az üveget sietve letette, mondván: — Ez így éppen elég. Remélem, nem növök még

nagyobbra. Már így, ahogy most vagyok, se tudok kimenni az ajtón. Bárcsak ne ittam volna annyit!

De jaj, már késő volt. Csak nőtt, nőtt egyre, úgy hogy le kellett térdelnie a padlóra. Egy pillanat múlva így sem volt már helye, le kellett hát feküdnie. Egyik könyökét az ajtónak feszítette, másik karját feje köré fonta. Csak nőtt, nőtt, mindig nagyobbra, nagyobbra; utolsó menekvésül kénytelen volt

az egyik karját kidugni az ablakon, egyik lábát pedig a kályhacsőhöz szorítani. — Most pedig nem tudok már mit csinálni, — gondolta. — Ki tudja, mi lesz velem?

Szerencsére a palack bűvereje kimerült és Alisz nem nőtt tovább. A helyzet azonban így is nagyon kellemetlen volt, és miután semmi reménye se lehetett arra, hogy elhagyhatja a szobát, természetesen nem volt nagyon rózsás kedvében.

— Mennyivel jobb volt otthon, — gondolta szegény Alisz, — ahol nem nőtt és zsugorodott az ember folyton és ahol nem egerek és nyuszik parancsolgattak. Bárcsak sose jöttem volna le Tapsifüles odújába! Igaz ugyan, hogy nagyon érdekes itt az élet. Nem is tudom, hogy történhetett velem ez a sok csoda. Ha tündérmeséket olvastam, sose hittem, hogy mindez valóság is lehet, most meg itt vagyok egy tündérmese kellős közepén. Rólam is fognak majd könyvet írni, bizonyára fognak. És ha majd megnövök, én is írok egyet. De jaj, hiszen már meg is nőttem! — Majd szomorúan hozzátette: — Legalább is annyira, hogy itt már nincs helyem tovább nőni.

— De ha már megnőttem, — gondolta Alisz, — leszek-e akkor még valaha idősebb is, mint most vagyok? Ennek az volna a jó oldala, hogy sohase leszek öregasszony. De volna sajnos sok rossz oldala is. Mindig, mindig leckét tanulni, ó ezt igazán nem szeretném!

— Bolond vagy Alisz, — nevetett magán, — hogy tudnál itt tanulni? Hiszen itt magadnak is alig van helyed, hogy férnének el még a könyveid is?